

— 'Αναστείλατε τὴν ἐκτέλεσιν· οἱ τέσσαρες αἰχ-
μάλωτοι θὰ ἀνταλλαγῶσιν· δόηγήσατε ἐνώπιόν μου
τὸν πέμπτον!

Μετά τινα λεπτὰ δὲ νεαρὸς ἀντάρτης ἐνεφανίζετο
ἀλυσόδετος.

'Ο στρατηγὸς τὸν παρετήρησε σκεπτικός, ἔπειτα
διέταξεν.

— 'Αφαιρέσατε τὸ δεσμό!

Θέσατέ τον ὑπὸ συνοδείαν τριῶν ἀνδρῶν καὶ δόη-
γήσατέ τον μέχρι τῆς ἐκθρικῆς γραμμῆς· εἰν' ἐλεύ-
θερος!

Καὶ ἐπειδὴ δὲ ἀξιωματικὸς ἐκπλαγεὶς ἐδίσταξεν
ἀκόμη, ἔκεινος ἔξηκολούμησεν.

— Υπακούσατε!... τὸ θέλω!

'Ο ἡλιος ὑψοῦτο ὑπεράνω τῶν ροδοχρόων βράχων
μὲ χρυσοφαεῖς ἀκτῖνας, περιλόγων διὰ ξανθῆς λάμ-
ψεως τὴν πεδιάδα καὶ τοὺς λόρους.

'Ο στρατηγὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν του βραδυ-
πορῶν. 'Η εἶκὼν τοῦ Χριστοῦ ἔλαμπεν ἐν χρυσῇ
ἀποθεώσει· αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐσχημάτιζον εἰς
αὐτὴν αἰγλην μαρμαρίουσαν, αἱ δὲ κάτωθεν αὐτῆς
πτυχαὶ τῆς σημαίας ἐκυμάτιζον εἰς τὴν πρωΐην
αὔραν φερεῖπλιδες.

Τότε πρώτην φορὰν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ιεροῦ
του δραχὺς στρατιώτης συνησθάνθη χαράν τινα,
φωτίζουσαν τὴν καρδίαν του, ἐνῷ μειδίαμα γλυκύ-
πικρον ἀνέλαμψεν εἰς τὴν ὅψιν του!

'Ο Χριστὸς ἔξεδικήθη ὡς Θεὸς καὶ αὐτὸς ἔξεδικήθη
ὡς στρατιώτης.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Γ.Ν. ΣΕΓΚΑΚΗΣ

ÉMILE RICHEBOURG

ΜΕΛΑΙΝΑΙ ΟΦΡΥΕΣ

(Συνέχεια)

ΕΠΙΕΚΡΑΤΗΣΕΝ ἐν νέου μακρὰ σιωπή.

— Δεσποινίς, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Κάρολος, δὲν θέλω
νὰ σᾶς τὸ ἀποκούψω· οὐδὲμια ίπόθεσίς με ἐκάλει σήμε-
ρον εἰς τὴν Ὁπέτει· οὐδέν μόνον καὶ μόνον μὲ τὴν ἐλ-
πίδα νὰ σᾶς συναντήσω.

— 'Αλλὰ κύριε... ἐψέλλισεν αὕτη.

— Ναί, ἔξηκολούμησεν ὁ νεανίας· μὲ ὥθητε τὸ ζω-
ρὸν ἐνδιαφέρον ὅπερ ὑρεῖς καὶ ὁ μικρὸς Ἀνδρέας μο
ἐμπνέετε.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ νεανὶς παρετήσει αὐτὸν μετὰ φόβου:

— "Ο! δεσποινίς, ἐπράχυασε, σᾶς ἵκετένω, μὴ σχη-
ματίζετε κακήν ιδέαν περὶ ἐμοῦ· δὲν με γνωρίζετε, ἀλλὰ
σᾶς ὄρκίζομαι ἐτί σύδεμάν ἔχω κακήσιολον σκέψιμο, ἐτ
εἴμαι αἰνίκανος νὰ προφέψω λέξιν ήτις οὐχ σᾶς προτείνα-
λλεν ἢ ἀπλῶς θά σᾶς ἀπήρεσκεν, αἰνίκανος νὰ παραλείψω
ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον τὸ πρόσυμπτος ὄφειλόμενον σέβας.

— Σᾶς πιστένω, κύριε, ἀπήντησεν ἡ νεανὶς, ἐνθαρ-
ρυθείσα ὑπὸ τοῦ εἰλικρινοῦ τόνου τῶν λόγων τοῦ νεα-
νίου καὶ ἐτί μᾶλλον ὑπὸ τῆς γλυκείας ἐκφράστεως τῆς
φυτογνωμίας του.

— Τύρα, ἐπανέλαβεν ὁ Κάρολος, ἔγω μὲ σᾶς ζη-
τήσω μίαν χάριν.

— Μίαν χάριν;

— Μάλιστα· νὰ με θεωρήτε δηλαδὴ ὡς φίλον σας.

— Εἰναι πολὺ αὐτὸ ποῦ ζητεῖτε, κύριε, εἶπεν αὕτη
σοθαρῶς.

— "Οχι, ἀπεκρίνη ὠτος, ἐκαὶ πράγματι μὲ θεωρήτε
ἀξιον τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

— 'Αλλα...

— Θεωρήτε με ἀπλούστατα, δεσποινίς, ὡς σεβαστὸν
φίλον σας, εἰλικρινὴ καὶ ἀσφαλῆ, καὶ παρέχετε μοι τὴν
εὐνοίαν νὰ ὄμιλο μεν ὑμῶν ὡς παλαιὸς φίλος.

— Τι ἔχετε λοιπὸν ἀκόμη νὰ μοι εἴπητε κύριε;

— 'Εδώ διδότε πίστων εἰς τὸ ὑπέρ οὐρανοῦ ἐνδιαφέρον
μου, εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῆς φύλακος ἣν σᾶς προσφέρω,
δὲν θὰ ἀρνηθῆτε νὰ ἀπαντήσητε εἰς ἐρωτήσεις τινὰς ἃς
ἐπιμυμῷ νὰ σᾶς ἀπειλήσω.

— "Ισως, κύριε, τοῦτο ἔχαρταται....

— Εχετε ἀκόμη τοὺς γονεῖς σας;

— "Αχ! οχι, κύριε, καὶ οἱ δύο ἀπέισον.

— Καὶ ζητεῖ μόνην;

— Ναί, μόνη μετὰ τοῦ μικροῦ μου' Ανδρέου, τοῦ ὅποιου
εἴμαι πλέον νὰ μήτηρ· εἶναι ὄρφανός, εἴμαι ὄρφανή.

— Θά μοι ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἔρωτήσω ἐὰν ἔχητε περιουσίαν;

“Η νεᾶνις ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Εἶμαι πτωχή, εἶπε, πολὺ πτωχή.

— 'Αλλὰ τότε πῶς ζῆτε:

— 'Εργάζομαι.

— Ποῖον εἶναι τὸ ἐπαγγελμά σας:

— Ζωγραφίζω ἐπὶ πορτείαντας, ἐπὶ μῆλου, ἐπὶ ἑλεφαντόδοντος καὶ ἐπὶ μετάξιος διὰ ῥύθμια.

— Λοιπὸν εἶσθε καλλιτέχνης;

— "Ω! μία ἄστημος καλλιτέχνης, κύριε. 'Ο πατέρ μου ἦτο ἀλλήλης καλλιτέχνης παρήγαγεν ὡραιότατα ἔργα. 'Απὸ νεαρωτάτης ἡλικίας μᾶς εἶχε διδάξει τὴν ιχνογραφίαν, εἰς τὴν πτωχήν αὐτελφήν μου καὶ εἰς ἐμέ. 'Η Ἔρνεστίνη, ἡ αὐτελφή μου, εἰς ἡλικίαν μόλις εἴναι εἶται, ἐδίδασκε τὴν ιχνογραφίαν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς πόλεως. 'Η δυστυχία της καὶ ὁ ἐπακολουθήσας θάνατός της ὠδηγήσαν τὸν πατέρα μου εἰς τὸν τάφον· τρεῖς μῆνας πρότερον, ἐσχον τὴν δυστυχίαν νὰ χάσω τὴν μητέρα μου. 'Ολίγουν μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, ἡ αὐτελφή μου δὲν ἔχει πλέον μετὰ τοῦ πατρός μου καὶ ἐμοῦ, ἀλλ᾽ εἶχεν ἐνοικιάσθη διημάτιον ἐν Παρισίοις ὅπως ἐνρίσκεται πλησίον τῶν σχολείων της. Οὐδὲν ἐγνωρίζομεν περίαντης, ὅτε αἰφνιδίως ἐπληροφορήθημεν τὸν θάνατόν της καὶ τὴν γένυσιν τοῦ τέκνου της. "Εκτοτε εἶμαι ἡ μήτηρ τοῦ μικροῦ 'Ανδρέου.

— Καὶ πόσων ἔτῶν ἦσθε τότε;

— Μέλις δεκατεσσάρων.

— "Α! δεσποινίς, εἶπεν ὡνεανίας διὰ φωνῆς τρεμούστης ἐκ συγκινήσεως, εἶναι ἵερά πρᾶξις αὐτὸ τὸ ὅποιον ἐκάμετε.

— "Ητο τὸ καλῆτον μου, κύριε, ἀπεκρίθη σπουγγίζουσα τοὺς πλήρεις δακρύους ὀφθαλμούς της.

— Καὶ ἀφιερώθητε καὶ ὅλοκληραν εἰς τὸ παιδίον;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ ὅλοκληραν.

— Εἶναι πολὺ καλά, ἡμπαροῦ μάλιστα νὰ εἴπω πλουσίους ἐδεδουμένους ὡς μικρός σας 'Ανδρέας· δὲν ὑποβάλλεσθε εἰς στερήσεις δι᾽ αὐτόν;

— "Ω! ὅχι, κύριε· δὲν φροντίζω τόσου πολὺ διὰ τὸν έαυτόν μου.... "Αλλως, ὅταν ἔχων ἐργασίαν, κερδίζω ἀρκετά.

— Καὶ ἔχετε πάντοτε ἐργασίαν:

— Οὐχὶ διαρκῶς ἔχων καὶ ἐδόμαδίς ἀργίας. 'Αλλὰ τὰς προσέπιον καὶ φυλάττω τὰ ὅληα κέρδη μου διὰ τὰς ἡμέρας καὶ ἡς στεροῦμαι ἐργασίας.

— Τοῦτο δειπνύει ὅτι εἶσθε οἰκονόμος, δεσποινίς, καὶ ὅτι ἔχετε ταξίν.

‘Απεκρίθη μειδιώτα:

— Καὶ μήπως δύναμαι θὰ πράξω διαφορετικά;

— Μόνον, ἐπανέλαβεν ὡνεανίας μετὰ μικρὰν σιγῆν, ὅταν ὡς μικρός σας 'Ανδρέας θὰ μεγαλώσῃ· πρέπει νὰ τὸν στελίητε εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐκαστον ἔτος, ἐφ' ὅσου αὐ-

ξάνη ἡ ἡλικία του, θὰ αὐξάνουν καὶ αἱ δαπάναι σας· δὲν ἀνησυχεῖτε ποσῶς δι᾽ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν;

— 'Η νεᾶνις παρετήρησε τὸν Κάρολο προσεκτικῶς, ὡσεὶ θήβειον νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς σκέψεώς του. Εύρισκετο ἐν ἀμυγχανίᾳ. 'Επι τινας στυγμές, ἐφάνη διστάζουσα. 'Επι τέλους, ἀπεφάσισε νὰ ὅμιλησῃ.

— Κύριε, εἶπεν, εἶσθε παλός πιστεύω εἰς τὴν εὐμένειαν σας καὶ εἰς τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ δειπνύετε ὑπέρ ἐμοῦ, ἔχω πλήρη πρόσθια ὑμᾶς ἐμπιστούσην καὶ ἀν καὶ δὲν σᾶς γνωρίζω, θὰ ἴδητε, ἔξ οσων θὰ σᾶς εἴπω, ὅτι σᾶς θεωρῶ ὡς φίλου.

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς.

— 'Ο ἀνεψιός μου ἔχει τώρα ἐν μικρὸν κεφαλαίου τεσσάρων χιλιαδῶν φράγκων κατατεθεμένων εἰς δύμολογίας τῆς Κητηματικῆς Πιστώσεως τῆς Γαλλίας.

— Τέσσαρας χιλιαδῖς φράγκων ἀς φίκονομήσατε; ἀνεφύνησεν δι τραπεζίτης μετὰ θαυμασμοῦ.

— "Οχι, εἶπεν ὡνεανίς κινοῦσα τὴν κεφαλήν· ποτὲ δὲν θὰ ἡδυάμην νὰ κάμω τόσας οἰκονομίας.

— 'Αλλὰ τότε...

— Αι τέσσαρες αὗται χιλιαδῖς φράγκων, προέρχονται ἐξ ἐτησίας προσδόου ἐκ χιλίων διακοσίων φράγκων, επ' ὃνδματι τοῦ μικροῦ μου 'Ανδρέου καὶ ἡ λαμβάνω κατὰ τριμηνίαν.

— "Α! Καὶ ποῖος διδεῖ αὐτὴν τὴν πρόσοδον;

— Τὸ ἀγνοῶ, κύριε.

— Τὸ ἀγνοεῖτε; Μοὶ φαίνεται πολὺ παράδοξον.

— 'Υποθέτω ὅτι δι πατέρ...

— Πράγματι, αὗτὸς πρέπει νὰ εἶναι..

— 'Αναμφισβήτω θὰ κατείχετο ὑπὸ τύψεων καὶ εὔρε τὸ μέσον νὰ κάμη κατέτι τι διὰ τὸν γάιον του χωρίς νὰ φανερωθῇ.

— Καὶ ποῖον μέσον μετεχειρίσθη;

— "Ω! 'Απλούστατον! Τρεῖς μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τῆς αὐτελφῆς μου καὶ ἐνα μῆνα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου, ἐλαύνον ἐπιστολὴν ἐνὸς συμβολαιογράφου προσκαλούντος με νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸ γραφεῖον του δι' ὑπόθεσιν ἀφορῶτάν με. Μετέئην πράγματι καὶ δι συμβολαιογράφος ἀφοῦ μοὶ ἀπήγαγεν ἔρωτήσεις τινάς, μοὶ εἶπεν ὅτι πρόσωπον, οὐτειος τὸ ὄνομα δὲν ἡδύνατο νὰ μοι καταστήσῃ γνωστόν, ἀφίερον ὑπέρ τοῦ τέκνου τῆς αὐτελφῆς μου ἐτησίκιν πρόσοδον χιλίων διακοσίων φράγκων λαμβάνωμένων κατὰ τριμηνίαν ἐκ τοῦ γραφείου του ὑπ' ἐμοῦ καὶ ὑπ' ἀλλού προσώπου ἔξουσιοδοτούμένου πρὸς τοῦτο.

— 'Ο συμβολαιογράφος προσέθηκεν ὅτι, τὸ παιδίον εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τῆς προσδόου καὶ ἔλην αὐτὸν τὴν Ἀράνη. "Εκτοτε, κύριε, ἀποσύρω παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου, τρισκότια φράγκα κατὰ τριμηνίαν διὰ τὸν μικρὸν μου 'Ανδρέαν. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν ἀνησυχῶ πολὺ διὰ τὰς δαπάνας τὰς ὄποιας; θὰ κάμω δι' αὐτήν ἐν τῷ μέλλοντι,

— Εἶναι ποὺν φρόνιμου αὐτὸν ποῦ κάμυνετε, δεσποινίς.

— 'Αλλ᾽ εἶναι φυσικώτατον κύριε.

— Δι᾽ ὑμᾶς, νχτὶ ς, σᾶς τὸ λέγω καθαρά, ἐν ὅλῃ τῇ εἰδικησίᾳ τὰς θαυμάζω.

— "Α ! κύριε.

— Ναι, δεσποινίς, ναι, σᾶς θαυμάζω ! ἐπανέλαβεν ὁ νεανίας μετὰ θερμότητος προδιδόσης τὸν ἐνθουσιασμὸν του.

‘Η νεανὶς ἐγένετο ἐρυθρᾶς ὡς κεράσιον καὶ ἔχαμήλωσε τοὺς ὄφθαλμοὺς ὑπὸ τὸ φλογερὸν βλέμμα τοῦ τραχεῖτον.

— Θά φανῶ ἀδιάκριτος ἐπανέλαβεν, ἐάν σᾶς ἐρωτήσω τὸ ὄνομα τοῦ συμβολαιογράφου. ;

— Οὐδὲλως, κύριε, ὄνομαζεται Φαθιέρος καὶ κατοικεῖ εἰς τὴν δόδον Σταυροῦ τῶν Μικρῶν Ἀγρῶν.

‘Ο Κάρολος ἐσκίρτησε καὶ λάμψις ἐφώτισε τὸ βλέμμα του.

‘Ας εἴπωμεν, πρὸς ἔξήγησιν τῆς αἰφνιδίας συγκινήσεώς του, ὅτι ὁ κ. Φαθιέρος ἥτο ὁ συμβολαιογράφος τῆς μητρός του.

Προσήλωσε προσεκτικῶς τοὺς ὄφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς νεάνιδος, ἡτὶς ἐφάνη ταραχθεῖσα ὡς ἐκ τούτου.

Διὰ πρώτην φοράν, διὰ ταχείας προσεγγίσεως τῶν χρονολογιῶν, τῷ ἐπῆλθεν ἡ σκεψίς ἔτι ὁ μικρὸς Ἀνδρέας ἥτο ὁ γιος τοῦ ἀδελφοῦ του.

— "Ω ! ω ! ἀνεφώνησε φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Θεέ μου, κύριε, τί ἔχετε ; ἡρώτησεν ἡ νεανὶς μετ' ἀνησυχίας.

— Τίποτε, δεσποινίς, τίποτε· μὴ δίδετε προσοχήν.

‘Ηδη εἶχε γείνη κύριος ἔσωτον. ‘Η φυσιογνωμία του ἐπανέλαβε τὴν συνήθη ἐκφραστὴν τῆς καὶ τὸ γλυκὺ καὶ εὐμενὲς μειδιάματα ἡδύτησεν ἐκ νέου ἐπὶ τῶν χειλέων του.

‘Ἐν τούτοις, ἡ νεανὶς παρετήρησεν ὅτι οὗτος εὐρίσκετο ὑπὸ τὸ κράτος συγκινήσεως, ἀλλὰ δὲν ἡδύτατο νὰ μαυτεύσῃ ἐάν η ἐκπληξίς αὕτη τῷ ἥτο εὑάρεστος ἢ ἐπίτονος. ‘Ἐπειδύμει νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα.

‘Ο Κάρολος τὴνέρθη, λέγων :

— Δεσποινίς, εἶμαι ἡναγκασμένος νὰ σᾶς ἀφήσω, ἀλλὰ προπογυμένως, ὀφεῖλω νὰ σᾶς εἶπω ποῖος εἶμαι : ὄνομάζομαι Κάρολος Λεέρεν καὶ εἶμαι τραχεῖτος.

— "Α ! εἶπε τραχεῖτος, εἶπε δὲν ἡλλοιωμένης φωνῆς, ἐνῷ νέφρος ἐπεσκίαζε τὸ μέτωπόν της.

‘Ο νεανίας δὲν παρετήρησε τοῦτο καὶ ἐπανέλαβε :

— Θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μοι εἴπητε ἐπίτης τὸ ὄνομά σας, δεσποινίς ;

— 'Ονομάζομαι 'Αλίκη Πουαρσόν, κύριε.

— Γνωρίζω ποὺ κατοικεῖτε.

— Γνωρίζετε ποὺ κατοικῶ ; ἐκραύγασεν ἐπιληπτος πῶς τὸ ἐμάδετε ;

— Προχθέεις, ἀφοῦ ἀπεχωρίσθην ὑμῶν, ἐπεσκέφθην τὸ πρόσωπον ὅπερ ἀνέμενου, τὸν κ. Συμεών, τὸν πρώτην

δικογράφον. Κατοικεῖ ἀπέναντι τοῦ μικροῦ περιέόλου, ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡ ὅποια σχηματίζει τὴν γωνίαν τῆς δευδροστοιχίας. Ἐξ ἐνὸς τῶν παραβύρων τοῦ γραφείου του, σᾶς εἰδοννά ἔξερχομε τοῦ περιέόλου, κρατοῦσσαν τὸν μικρὸν 'Ανδρέαν ἐκ τῆς χειρός· μετέβη ταχέως εἰς ὅλο παράθυρον καὶ ἡδύνθην νὰ ἀκολουθήσω ὑμᾶς διὰ τῶν ὀφίαλμῶν μέχρι τῆς οἰκίας ἐντὸς τῆς ὅποιας εἰσήλθετε.

‘Η νεανὶς παρετήρει μετά τινος θλιψεως.

— Δεσποινίς, ἔγκολούμησεν ὁ Κάρολος, εὐάρεστήν τούτη νὰ μοι ἐπιτρέψῃτε ὅπως σᾶς ἐπισκεφθῶ προσεχῶς.

— Εἶναι αἰδύνατον, ἀπήντησεν αὐτὴ ἔχρως· οὐδένα δέχομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Αἰφνίδιως, ἡ φυσιογνωμία τοῦ νεανίου ἡλλοιείθη.

— 'Εν τούτοις, δεσποινίς 'Αλίκη, εἶπε, πρέπει νὰ σᾶς ἐπανίδω.

— Πρὸς τί;

— Εἶναι ἀνάγκη, δεσποινίς.

— 'Ανάγκη ; ἐπανέλαβεν.

— Μάλιστα δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω τὴν αἰτίαν σῆμερον, ἀλλ᾽ ἀργότερον θὰ τὸ μάθητε.

‘Η νεανὶς ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπῆλή, εἶτα, σείουσα τὴν κεφαλήν :

— "Οχι, όχι, εἶπε, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δεχθῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Εὔνοετε λοιπὸν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζω τοῦ νὰ σᾶς ἐπανίδω ;

‘Η νεανὶς εύρισκετο ἐν φοιερῷ ἀμυγχανίᾳ· ἡδημόνει, δάκρυα τῇ ἡρχοντο εἰς τοὺς ὄφθαλμούς. 'Απήντησε διασθενοῦς φωνῆς :

— "Ισως συναντηθῶμεν πάλιν ἐκ τύχης.

— Θὰ ἐπροτίμων νὰ τὸ οἴειτε.

‘Η νεανὶς ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλήν.

— Λοιπόν δεσποινίς 'Αλίκη, ἐπανέλαβεν ὁ Κάρολος, μή με καθιστάτε δυστυγχία.

Αὕτη ἐφάνη ταραχθεῖσα.

— Σᾶς τὸ ἐπανάλαμψάνω, ἔγκολούμησεν ὁ νεανίας, εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ σᾶς ἐπανίδω· σήμερον εἶναι Πέμπτη· θέλετε νὰ συναντηθῶμεν ἐνταῦθα εἰς ταύτην τὴν θέσιν τῶν προσεχῆ Κυριακήν, εἰς τὰς δύο ;

‘Εζήσει τοντούτου. ‘Η σύνεσις ἐπέβαλλεν εἰς τὴν νεανίδα νὰ μὴ συνανέσῃ, ἀλλ᾽ ἐξελεπεν, αὐτὸν τόσου τελιμμένου, τόσου περίληπτον.. 'Η καρδία ὑπερίσχυσε τοῦ λογοῦ καὶ διὰ πυνγούμενης φωνῆς ἀπήντησε :

— Μάλιστα, κύριε.

— "Α ! εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εὐχαριστῶ ! ἐκράγασεν.

Περιέβαλεν αὐτὴν διὰ γλυκυτάτου βλέμματος καὶ ἐκάλεσε τὸ παιδίόν.

— 'Ανδρέα, μικρέ μου 'Ανδρέα.

Τὸ παιδίόν αὐτῆς πάραντα τὰ παιγνίδια του καὶ ἥλε πλησίου τοῦ νεανίου, δὲν οποιος τὸ ἔλασσεν ἐντὸς τῶν βραχιόνων του, λέγων αὐτῷ :

- Θέλεις νά σε φιλήσω, δὲν είναι ξέσι;
- Ναι θέλω, κ' έγώ θέλω νά σε φιλήσω.
- Έννοεις, μικρέ μου Ἀνδρέα ξτι είμαι φίλος σου;
- Ναι, ἐπανέλαβε τὸ παιδίον, σέ αχαπώ πολύ.
- Τὸ ἀκούετε, δεσποινὶς Ἀλίκη! ἀνεφώνησεν ὁ Κάρολος περιχαρής.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἀπεκρίση ἀλλὰ παρετήρει τὸν ἀνεψιόν της διὰ τρυφεροῦ βλέμματος.

- Ναι, ἐπανέλαβε τὸ παιδίον, σέ αχαπώ πολὺ γιατὶ είσαι καλὸς καὶ μιλᾶς μὲ τὴν μαρμάρη.

— Νά, εἶπεν ὁ τραπεζίτης, ἀσπαζόμενος αὐτὸ ἐκ νέου, είσαι ἀξιολάτρευτον!

Ἡγέρη καὶ τείνων τὴν γέιρα πρὸς τὴν νεανιδά :

- Τὴν Κυριακήν, δεσποινὶς, εἶπε.

Διστάζουσα, ἔτεινε τὴν τρέμουσαν γειρά τῆς ἡ λαβὴν ὁ νεανις ἔθλιψεν ἐλαφρῶς ἐντὸς τῆς ιδιοκτῆτος του.

Ἐχαιρέτησε διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἡ νεᾶνις, ὑφισταμένη ἔλξιν ἴσχυροτέραν τῆς θελήσεως της, ἥκολούθησεν αὐτὸν διὰ τὴν ὑφειλμῶν μέχρι τῆς ἐσχατιᾶς τῆς δενδροστοιχίας. Καὶ ἔτε πλέον εἶχεν ἐξαφανισθῆ ὅπισθεν τῶν δένδρων, ἐξέπεμψε μακρὺν στεναγμόν.

Καὶ γλίνασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, ρεμβώδης ἐψιθύρισε μετὰ λύπης :

- Όνομάζεται Κάρολος Λεβρέν καὶ είναι τραπεζίτης.

(Ἐπεται συνέχεια)

K. K.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Τετραγία τῶν θρησκειῶν

ὑπὸ Cantepie de la Saussaye.

Οἱ κ. κ. Ἐφρεῖος Hubert καὶ Ἰσίδωρος Lévy μετέφρασαν ἐκ τῆς 2ας γερμανικῆς ἐκδόσεως τὴν ἀξιοσημείωτον ταῦτην ἴστορίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ de la Saussaye καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Leyde τῇ συνεργασίᾳ πολλῶν ἄλλων διαπρεπῶν ἐπιστημόνων ἔξιστορεὶ δόσια τινὰ ἥσαν κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους τὰ εἰδη τῶν θρησκευμάτων τῶν κατοίκων τῆς Ἀπωλεῖας, δόσια ἥσαν τὰ τῆς ἀρχαιᾶς Αἴγυπτου, τὰ τῆς Χαλδαίας καὶ τῆς Συρίας, τὰ τοῦ Ἰσλάμ καὶ ἰδίως τὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν ἐὰν

δὲ προσθέσωμεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον καὶ τὰ εἰδη τῶν θρησκευμάτων τῶν Ρωμαίων, τῶν κατοίκων τῆς Β. Εὐρώπης καὶ τῶν λαῶν, οἵτινες ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἀγριοὶ προσονομάζονται, τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἀποβαῖνει τελείωταν εἰς τὸ εἰδός του. Ὁ περιώνυμος οὗτος καθηγητὴς περιγράφει, ἐψευρίσκει, ταξινομεῖ τῶν δὲ γεγονότων, πάντοτε ἔπειται ἡ κριτική, ἡ δοκιμαστικὴ τὸ ἔργον τοῦτο ἀκριβέστερον.

ΤΗ Δέσοις κατὰ τοὺς Βυζαντιακοὺς κρόνους
ὑπὸ M. MARTROYE.

Ἐν τῇ μελέτῃ ταῦτῃ (ἥς, εἰρήσθω, δ τίτλος εἰνε ὀλίγον σκοτεινός,) δ συγγραφεὺς ἀνέλαβε νὰ περιγράψῃ τὴν ἔδρυσιν καὶ τὴν κατάλυσιν τῶν βαρδαρικῶν βασιλείων, τὰ ὅποια ἔδρυσαν ἐν Ἀφρικῇ μὲν οἱ Βάνδαλοι, ἐν Ἰταλίᾳ δὲ οἱ Οστρογότθοι καὶ τὰ ὅποια ἀρδοῦνται κατεδάφισαν οἱ γενναῖοι στρατηγοὶ τοῦ Ιουστινιανοῦ κατὰ τὸν VIομ. X. αἰῶνα. Περὶ τῆς μελέτης ταῦτης δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι, ἐκεῖνοι μὲν οἵτινες ἀρέσκονται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν διαφόρων μαχῶν καὶ δὲν ἀνέγνωσαν τὸν Προκόπιον, θὰ ἀναγνώσωσι τὸ βιβλίον τοῦτο λίγα εὐχαρίστως ἀπ' ἐναντίας ὅμως ἐκεῖνοι οἵτινες ἀνέγνωσαν τὰς προσφάτους περισπουδάστους μελέτας περὶ τῆς ίστορίας τοῦ VI μ. X. αἰῶνος, ὅλιγα νέα θὰ ἀνεύρωσι.

ΤΗ παιδικὴν ἡλικία τοῦ Βίκτορος HUGO.

ὑπὸ M. SIMON.

Ο συγγραφεὺς, δοτις είναι οἰκογενειακὸς φίλος τῶν Hugo, ἀκολουθεῖ τὸν μέγαν τοῦτον ποιητὴν ἀπὸ τῆς γεννήσεως του μέχρι τοῦ γάμου του, καὶ διηγεῖται πλεῖστα ἀνέκδοτα τοῦ βίου του, εἴτε ὅτε ὁ νεαρὸς Βίκτωρ ἐταξιδεύει ἀκολουθῶν τὸν γέροντα πατέρα του, εἴτε ὅτε διέμενεν ἐν Μαδρίτῃ εἴτε καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰδίως ὅμως δίδει νέας λεπτομερείας ἐπὶ τῶν νεανικῶν αὐτοῦ ποιημάτων, τούτεστιν: ἐπὶ τοῦ Ἀρταμένους, τραγωδίας (1816) ἐπὶ τοῦ Κατακλυσμοῦ, ποιήματος, ἐπὶ τῶν Σκανδιναϊκῶν, δράματος (1817), ἀτίνα είναι ποιήματα δλίγον μὲν γνωστὰ ἀλλὰ περιέχοντα τὰς πρώτας τοῦ ποιητοῦ ιδέας καὶ τὰς πρώτας αὐτοῦ ἐκδηλώσεις, ἀκόμη δὲ τὰς κλασικάς, τοῦ φιλολογικοῦ του ταλάντου.

Γ. Α. Π.

